

פרוטוקול מס' 87.19 מישיבת מועצת עיר שלא מן המניין

שהתקיימה ביום ד', כ"ג בכסלו תשפ"ד, 6.12.2023

בחדר הישיבות בבניין העירייה

נוכחים ה"ה:
צביקה ברוט, יהודה הרוש, טל אסייג, יצחק דריקס, אלי יריב,
ויקטור טל, אירנה גנין, ויקטור וולדושיק, אנסטסיה סהר -
שבצוק, אלי כהן, אילנה נגיר, קטי פיאסצקי, יורם חמי.

חסרים ה"ה:
אושרת חבר אזולאי, יצחק אסקפה, שמעון כהן - סבן, לב טופור,
אורי בוסקילה, רפי ברנז, לאה בס, רחל איקוננומו גדרון, אריה
זיידן, שמעון ועקנין, יבגני אייזנשטט.

נוכחים ה"ה:
דורית מוריה – מרכזת ישיבת המועצה.

סדר היום:

1. ישיבת זיכרון במלאת שנה לפטירתה של המשנה לרה"ע אסתר פרון ז"ל.
2. קביעת הנצחתה של אסתר פרון ז"ל.

סעיף 1 - ישיבת זיכרון במלאת שנה לפטירתה של המשנה לרה"ע אסתר פרון ז"ל

דורית מוריה:

שלום לכולם, ערב טוב. אני מתכבדת לפתוח את ישיבת מועצת עיר שלא מן 87.19, ישיבה לזכרה של אסתר פרון. בבקשה, ראש העיר.

צביקה ברוט:

קודם כל ברוכה הבה משפחת פרון. אני חושב שהמעמד הזה עבור כולנו גם מרגש מצד אחד, וגם עדיין באיזשהו מקום מוזר מצד שני. כי אני חושב שאסתר בחדר הזה, בעירייה הזו, בעיר הזו, הייתה נוכחת כל כך לכל אחת ואחד. אני זוכר שתמיד הייתי מדבר איתה על זה שכל מקום שאני מגיע אליו ברמת גן, בקריית שמונה, באילת ומי שמדבר איתי על בת ים, אז הוא איך שהוא מגיע לגבי פרון. ואני חושב שלכל אחת ואחד מהיושבים סביב השולחן פה, גם מצד חברי המועצה וגם אורחים אחרים שנמצאים פה, יש ודאי אין ספור סיפורים, לא רק על החברות ועל האדם שהיא הייתה, אלא גם על אשת המקצוע, ובעיקר על כל הטוב שהיא השפיעה סביבה. אני חשבתי עליה גם בימים האחרונים מאז האזכרה ועד היום. אגב עיקרון חינוכי מאוד-מאוד משמעותי שחז"ל לומדים מפרשת השבוע שקראנו בפרשה האחרונה. אנחנו לומדים שם, בעצם מדברים על המפגש בין יעקב ועשו, חשש ממלחמה שנגמר בסוף בחיבוק. ויעקב ועשו היו מאוד-מאוד שונים, אחד איש תם יושב אוהלים, השני איש ציד איש שדה, ובעצם הם היו ניגודים הפכים מוחלטים. וחז"ל שואלים איך יכול להיות שילדים שבאו מאותו בית

גידול, מקבלים בסופו של דבר ערכים כל כך שונים, ויוצאים לדרך שונה. המקבילה של זה היא ביצחק וישמעאל. רק ששם חז"ל עוד אומרים – הייתה אמה שונה, אז אולי כתוצאה מזה החינוך היה שונה. פה מדובר באותו אבא ואותו אמה, ועדיין הם יצאו לדרך כל כך אחרת. והעיקרון שחז"ל אומרים פה, זה חנוך לנער על פי דרכו. כי דווקא בגלל שההורים שלהם יצחק ורבקה נתנו להם בסופו של דבר בדיוק את אותו החינוך, כנראה בסופו של דבר זה לא היה מותאם לכל אחד מהם. ליעקב זה התאים יותר, לעשו זה התאים פחות, ולכן הוא יצא לדרך הרעה. ובסופו של דבר, היכולת כן להתאים לכל אחד את החליפה החינוכית, את הערכים שמתאימים לו ולתת לו להתפתח כפי שהוא צריך להתפתח, מתוך סבלנות ומתוך הכרה אמיתית באני העצמי שלו, זה מה שבסופו של דבר מביא באמת תוצאות חינוכיות טובות. אני חושב שאסתר בכל הווייתה ייצגה את הדבר הזה באמת, את היכולת להכיל את כולם, להכיל גם דעות שונות, להיות גשר בין קבוצות, לפחות מבחינתנו פה ראינו את זה אין ספור פעמים, לעשות את זה בנועם, לעשות את זה בצורה חכמה. אני דיברתי מהחלוויה שלה ולאורך השנה האחרונה כמה פעמים על זה שהיא באמת הייתה לא רק שותפה, לא היינו רק שותפים פוליטיים, היינו באמת חברים, למרות פער הגילאים בינינו. וזה התחיל מזה שהיא הייתה חלק מתבנית נוף ילדותי בעיר. אבל אני חושב שאני כן למדתי ממנה הרבה בהלכות איש

ציבור. גם לקחת שורה של רגשות. אני חושב שכל רגש אפשרי, בכי וצחוק וענווה ולפעמים ההיפך מענווה, ולבוא וללמוד הרבה מאוד חמלה. ואת כל הרגשות האלה להכניס לתוך ההתנהלות שלנו המאוד-מאוד צינית יומיומית כאיש ציבור. ואני אגב בתחילת דרכי בתפקיד הנוכחי לקחתי הרבה מאוד מהדברים האלה. אני זוכר שלפחות 2 מקרים שבהם באמת בתחילת הקדנציה למדתי ממנה המון-המון חמלה, ואיך לקחת ללב. אני בכוונה אומר כן לקחת ללב מקרים של אנשים שאנחנו לא מכירים בכלל, אבל בסופו של דבר זה האנשים שאנחנו צריכים לייצג. ודיברתם רבות על המפעל לפרוטקציות למי שאין לו פרוטקציה, זה בדיוק הדבר הזה. למדתי ממנה אמרתי גם בכי, אני זוכר 2 מקרים, אחד מהם קשור למשפחה, אבל השני היה קשור למישהי שהיא מאוד אהבה, חברה שלה, שהיא התקשרה אליי לגבי עוול שהעירייה עשתה לה, משהו מאוד-מאוד טכני, אבל פגע לה בשכר. זאת מישהי שהיא מאוד-מאוד אהבה. ובסוף השיחה, אחרי שהיא התרעמה על אותו עוול, אמרתי לה שאני לא מכיר ואני אבדוק ואני אדבר עם משאבי אנוש. אבל הייתי בלהיגה, והדיבורית נשארה פתוחה. אז כדרכה הרבה פעמים היא לא ניתקה את הטלפון, ואז שמעתי ככה, הנה שי ושירה מהנהנים. זה קרה יותר מפעם אחת, אבל במקרה הזה פשוט שמעתי איך היא פורצת בבכי וממש בוכה, ודיברה עם מישהי שהייתה לידה ואומרת 'זה פשוט לא פייר, זה פשוט לא פייר'.

לקחה כל כך ללב, עוול שנגרם למישהי אחרת. עד כמה שאני זוכר, זה כנראה היה בתום לב, על שעות שהורידו לה. ואגב, זה גם לא היה מקרה רווחתי, זה פשוט היה עוול רגיל לצורך העניין. והיא באמת לקחה את זה ללב. אגב, המקרה השני שאמרתי שהיה קשור למשפחה, היה כשנסענו לקנדה לנסיעה השנתית להביא את התרומות, ההשקעות מטורונטו, זה היה שבוע אחרי שקמתם מהשבעה על אלברט, זה היה שבוע מאוד-מאוד טעון ומורכב, וגם דיברנו על זה שהייתי איתה המון סביב הסיפור הזה. ואני זוכר באחת הנסיעות מנקודה לנקודה, ישבתי מאחוריה במיניבוס, וראיתי את ההשתקפות של הפנים שלה על החלון מול השקיעה שככה הייתה מולנו, וראיתי שהיא בוכה, מתוך געגוע, מתוך אותו געגוע. אז נתתי לה ככה כמה דקות, ואז עברתי לשבת לידה והיא דיברה המון עליו. וכל התכונות הטובות האלה של חמלה ומשפחתיות ויכולת אהבה אין סופית, וגם צחוקים בשיחות הליליות שלנו, שתמיד היו איפה שהוא באזור חצות, עם המון עוקצנות כלפי אנשים ששנינו אהבנו ככה לעקוץ אותם שלא בפניהם, אני חושב שלמדתי ממנה הרבה, אני חושב שכולם כאן למדו ממנה הרבה. ובעיקר כשאני מסתכל על הדור הבא, עליכם ועל הנכדים, ודאי גם על הנינים, אני חושב שהתכונות האלה עברו הלאה, בוודאי עוד ימשיכו הלאה לאורך ימים ושנים. אני רוצה לאחל לכולנו, שגם אנחנו, גם כאישי הציבור פה, וגם כמי שמייצגים 160,000 תושבים בעיר הזו שחייבים לה

הרבה, אז אני בטוח שכולנו ניקח את זה כנר לרגלנו, גם כאישי ציבור בשנים הבאות, וגם כאנשים פרטיים. אז אנחנו נעשה איזשהו סבב של חברי ההנהלה שירצו ודאי, חברי המועצה שירצו להתייחס וודאי להצטרף לדברים, ונעבור אליכם בסוף. יהודה, בבקשה.

מר אלי יריב נכנס לשיבה

יהודה תרוש:

כמו שאמרתי במועצת העיר הראשונה, בשבעה שעשינו או בחודש, אני אקח את התברות שלי עם אסתר את הקשר שלי עם אסתר לפן היותר אישי. כשאני הכרתי אותה, היא הייתה מתזיקת תיק החינוך, זה בדיוק 30 שנה, ב-1993. היינו מדברים הרבה, הייתי לומד ממנה הרבה, ונוצרה לנו איזו הסכמה בשתיקה שאני לא נכנס למריבות שלה הפוליטיות, אני לא נכנס, היא לא נכנסת. כשהיא כועסת, אני מניח או יוצא. כשאני כועס, היא מלטפת ואוהבת. אבל החברות הזאת יצרה מן מערכת שהגעתי המון לבלפור 93 נדמה לי, 97, אני ואלברטו, עם אינתה עומרי, עם כוסית ויסקי, וידענו תמיד לדבר, שאנחנו בצד פוליטי אחר והיא צד פוליטי אחר. אז או שהייתי מדליק את העניינים בינה לבין אלברט ועושה גיזים, או שאלברט היה מדליק את העניינים. אז היתסים שלי עם אסתר היו בפן האימהי כזה, המלטף. לפעמים הייתי יוצא מדעתי מהר, היא הייתה אישה שמרגישה אותי, האישה התומכת בי. והדבר היפה ביותר שקרה לי, שעברו 30 שנה, ואני יו"ר ועדת שמות, וצביקה מבקש ממני.

ואני כל כך, ואני מעביר את ועדת שמות, יש המון בקשות, ואוחזת בי מן התרגשות כזו וצמרמורת, שדרך אגב, זאת האישה, אני חושב היחידה בתפקידה נפטרה. אני לא חושב שמישהו בעיר...

ב-30 השנים האחרונות ודאי. היה ראש עיר, מסיקה. הוא לא היה בתפקידו. הוא היה חבר מועצה.

הוא לא היה בתפקידו. ובוועדת השמות הצגתי את העניין הזה של אסתר פרוץ, כולם השתתקו והרימו באהבה, הצבעה של שמחה כזאת, שמנציחים אותה. וכשדיברנו אני ואתה צביקה האם זה יהיה תיכון שמאפיין אותה כמחזיקת התיק או זה, אני חושב שזה בדיוק מה שמאפיין אותה, האמפי תיאטרון. אהבת החיים, אהבת המוסיקה. לדעתי, זה אסתר ואני מאוד שמח.

תרבות.

תרבות. זה התרבות. ואני מאוד שמח שקוראים את האמפי תיאטרון שלנו על שמה, ומגיע לה הכבוד הזה, והיא עשתה המון-המון למען העיר הזו. ועד היום אנשים מגיעים אליי ללשכה למשרד ומדברים איתי 'אבל אסתר, אבל אסתר'. שיהיה זכרה ברוך.

(כולם יחד: אמן)

אמרתי את זה גם לפני שנה, כשנבחרתי פעם ראשונה הייתי ממש צעירה, לא הזדקנתי מאז, חשוב לי לציין את זה לפרוטוקול. ונכנסתי באמת למורכבות פוליטית שהייתה כאן, ואסתר ואני לא היינו באותו צד. אבל מהר מאוד התחברנו, והיא תמיד ידעה לתת

צביקה ברוט:

יהודה הרוש:

צביקה ברוט:

יהודה הרוש:

צביקה ברוט:

יהודה הרוש:

קטי פיאסצקי:

לי עצה טובה, גם כשהיינו יריבות פוליטיות. והדבר שאני הכי מעריכה את אסתר עליו, זה שלא משנה כמה היו כאן ויכוחים סביב השולחן, אנחנו זוכרים שהיו כאן הרבה ויכוחים סביב השולחן, כשהיה מתקשר אליי תושב או מתקשרת אליי תושבת, והיו צריכים עזרה במשהו, זה כאילו לא היה קיים יותר. אסתר תמיד הייתה לי מקום מפלט מכל היסחלה הפוליטי. וכשהייתי צריכה באמת שהיא תעזור במשהו ותפעיל את קסמיה ואת קשריה, אז הכל נשכח באמת בצד, ותמיד היא ידעה למצוא פתרונות, גם כשלא היו פתרונות מיידיים, הם היו יצירתיים. והיא באמת השתמשה בהרבה תבונה וחוץ בכל פעם שהיא באמת עזרה כאן להרבה מאוד תושבים ותושבות. אני מאוד מתגעגעת אליה. אני חושבת עליה הרבה בשנה האחרונה, מה היא הייתה אומרת ומה הייתה חושבת על הרבה דברים שקורים במציאות שלנו בשנה ומשהו האחרונות. וחשוב לי להגיד שבאמת הייתה שנה מורכבת, ואני חושבת שאסתר הייתה שמחה לדעת שאנחנו שומרים פה על שית נעים ולא נגררים למקומות לא נעימים. היא תמיד הייתה אומרת לי את זה אחרי ישיבות אבל קטי, הגזמת היום, הגזמת. אז אני מבטיחה לא להגזים יותר, להשתדל לפחות.

נרשם לפרוטוקול. אילנה.

טוב, קודם כל, אין יום שעובר ואני לא נזכרת באסתר. אסתר, מעבר לזה שנכון שהיינו אופוזיציה-קואליציה, אבל היינו חברות בלב ובנפש, ואצלה

צביקה ברוט:

אילנה נגר:

פוליטיקה לא דיברה לעולם. היינו נפגשות אחת לשבוע, אחת לשבועיים, היינו מעין משולש, קראנו לעצמנו האריות של בת ים. זו הייתה אסתר, זו הייתה אורנה וזו הייתי אני. והדבר שאפיין אותה זה הכוסית יין, לא היה ערב שהיינו יושבות ונפגשות, ובאמת לא היינו שותים לחיים. אבל מעבר לזה, אני רוצה לספר לכם קצת על הפן האחר שלה. מי שלא יודע, אני יו"ר עמותת אק"ם, ומה לעשות, אנחנו מידי פעם עושים שנורר כי צריך להתקיים. ובמשך שלושת השנים האחרונות אסתר גייסה כספים, והיא תמכה בנו והיא עזרה לנו, ואנחנו בזכותה אני הפעלתי קייטנות לאנשים של אק"ם. שנה אחת היינו כמעט 100 איש, ושנה אחת 70 ומשהו איש. ובשנה האחרונה 60 ומשהו איש. והיא אף פעם לא אמרה 'לא'. אני פשוט הייתי מסתכלת עליה, אומרת לה 'אסתר, מה?', אז היא אומרת לי 'מה את רוצה? מה את רוצה?', אמרתי לה 'אני רוצה קייטנה', היא אומרת לי 'את צריכה לבקש? את לא צריכה לבקש. תעשי ותגידי לי מה את צריכה, אני נותנת'. והאמת ככה זה היה. וייאמר לזכותה, בוא, אני רועדת כי היא חסרה לי. חסרה לי לאורך כל הדרך. ויש ימים שאני אפילו מדברת איתה. קופצות לי התמונות בפייסבוק ככה שאנחנו יושבות, שותות, ככה שאנחנו צוחקות? ואני לפעמים מדברת אליה, אין תשובה, אבל כן, היא חסרה, חסרה מאוד. חסרה מאוד לכולם. זוהי אסתר.

אלי.

צביקה ברוט:

אלי יריב:

נמצאת פה המשפחה, מה שעולה לי בתמונה, זה ישיבת מועצת עיר כאן, שהחליפו ראש עירייה, ואני ישבתי פה, כאן ממול, וכשעלה השם, את עמדת פה, עלה השם של מי שרצו שיהיה ראש עירייה, ואני קפצתי ואמרתי 'ומה עם אסתר?'. והייתי בטוח שאסתר פרוץ תחליף את ראש העירייה שלומי לחיאני בתקופה שהוא הושעה מתפקידו, כי אני חשבתי שהיא מתאימה. וכשירדנו למטה, אני חושב שגם אירנה הייתה איתנו למטה בחצר, אמרתי לה 'אם היית מועמדת, אני הייתי תומך בך'. אז היא לא האמינה, כי בינינו עבר, היו ימים טובים ... היו ימים לא טובים. אבל אני חשבתי שבאותה הזדמנות שהתחלף ראש עירייה, היא הייתה המועמדת המתאימה. גם אחרים חשבו כך. וחבל מאוד שקרה מה שקרה. אבל החיים הובילו אותי, מי שלא יודע, אני זה שדחפתי אותה להיות חברת מועצת עירייה כשהיא הגיעה לתחום הפוליטי, אני ... אותה מהרגע שהיא הייתה יו"ר נעמ"ת בת ים... לא מנכ"לית, היא הייתה מנהלת בית ספר ביפו של מישלב. וחשבתי שהיא אישה ראויה להיות ראשת עיר. ואז בזמנו רציתי לדחוף אותה, ניסינו לדחוף אותה, זה לא צלח. אבל היא הצליחה להיכנס למועצת העיר נדמה לי בסוף שנות ה-80, והיא הייתה חברת מועצת עירייה טובה, אחר כך הייתה סגנית ראש עירייה. בינינו היו עליות ומורדות, זה לא משנה, אבל תמיד ידעתי להעריך. ואני חושב שבתוך תוכה היא ידעה להעריך את מה שאני עושה, גם כשהיינו משני

AP

הצדדים של המתרס. ואני לא אומר את זה לא מתוך ידיעה, אלא מתוך ידיעה. כי המסרים תמיד היו עוברים עם איש כזה, עם אישה אחרת, תמיד מסרים היו עוברים. אבל בסופו של יום אני חושב שאסתר פרון נתנה את החיים שלה לעיר הזאת, באמת נתנה את החיים שלה. אני זוכר שוויקטור טל בא אליי ואמר לי יתגיד לי, מה קורה עם אסתר? אמרתי לו 'מה קרה?', הוא אומר 'היא הגיעה, אני רואה עם צמיד של בית חולים על היד, מסתבר שהיא השתחררה מבית חולים והגיעה לפה, לא הלכה הביתה. ובאמת נתנה פה המון, יושבים פה מנהלי בית הספר, נמצאת פה עליזה מנהלת אורט מילטון שיודעת להעריך את השנים שאיתה ועוד מנהל בית ספר, באמת הייתה התרומה שלה בתחום הפדגוגיה בצורה מדהימה. ועד היום בת ים, מערכת החינוך שלה היא מעולה, בזכות מה שנעשה בשנים עברו. נכון שאנחנו מקדמים, אנחנו מוסיפים, אבל אנחנו באנו על בסיס איתן. יהי זכרה ברוך.

(כולם יחד: אמן)

טוב, אני אתחיל מזה, אני אתחבר לדברים שאמר ראש העיר, אמר שהיא תמיד אהבה לעזור. לא דווקא לאלה שיש להם פרוטקציה. הזכירו פה שהיא הייתה מנהלת מיִשלב, נתחיל מזה. נפגשתי עם מספר תלמידים, שכשדיברתי איתם אמרו לי 'אתה יודע איך אני סיימתי תיכון? רק בזכות אסתר פרון', ואני את האיש לא כל כך מכיר, הוא מכיר אותי, אני לא הכרתי אותו בכלל. וזה לא אחד, ולא שניים ולא

אלי כהן:

AD

שלוש. אמרו לי 'אם לא אסתר שהייתה מלווה אותי, מלטפת אותי בבית הספר מישלב, אני הייתי חסר השכלה היום'. והם הגיעו לדרגים כאלה ורמות כאלה, שבאמת חבל שאסתר לא שומעת אותם ולא רואה אותם, הייתה יכולה להתגאות בהם. לפעמים קשה לי לדבר על אסתר, על משהו שהיה בעבר, כי אסתר אמרו פה שהיא חברה של כולם, זה נכון. הייתה חברה של לא משנה, קואליציה, אופוזיציה, הייתה חברה של כולם. הייתה מייעצת לכולם. גם בימיה האחרונים פגשה אותי פה למטה עם ראש העיר, ולחשה לי באוזן, חיבקה אותי ואמרה לי 'אלי, קח את התפקיד, אני מבקשת שתיקח את התפקיד'. כי היא הייתה מטבעה יועצת, לכל אחד. לא משנה מה, לא משנה מי, הייתה יועצת. אני באמת שמח שוועדת שמות הנציחה את שמה, ומגיע לה בכבוד, כי היא הייתה אישה ראויה בעיר בת ים, שמה את החותם בכל פינה ופינה. אם זה בחינוך, אם זה בעזרה לזולת. יהודה; אני רוצה להודות לך ולכל חברי הוועדה.

כבוד גדול היה לנו.

כבוד גדול באמת שבחרתם להנציח את זכרה, כי באמת אני מאוד מתרגש. ועם אסתר היו לי שנים ארוכות של פעילות, כבר מעל 30 שנה, עוד בתקופת קינמון. בכל דבר הייתה מתייעצת איתי ואני הייתי מתייעץ איתה. על פי רוב, אני הייתי מקבל את העצות הטובות שלה. היא חסרה לי, חסרה לכולם בטוח. וכמובן למשפחה הנהדרת, לשי ולשירה ולחתן

יהודה הרוש:

אלי כהן:

הנחמד שלה. היא הייתה מאוד גאה במשפחה שלה. ותמיד אמרתי לה 'התפוח לא נופל רחוק מהעץ'. היא חסרה לנו ותחסר לנו באמת. אני בטוח, מערכת היחסים הטובה שהייתה לה עם ראש העיר צביקה, ונמשיך את דרכה, נמשיך את הדרך שהיא הלכה בה.

בעזרת השם.

יישר כוח, תודה.

נבחרתי למועצת העיר בשנת 2003, אז קואליציה אופוזיציה. אסתר ואני מ-2003 עד לפני שנפטרה, תמיד ישבנו אחד ליד השני. צד ימין-שמאל, שמאל-ימין. וכשהיינו באזכרה דיברנו על זה לדעתי. אבל אני אגיד משפט אחד בסוף, אני לא אאריך יותר מידי. כשישבנו פה, אז היא הפנתה מבט לכיוון ההוא ואמרה 'מה שרואים משם, לא רואים מפה וההיפך', והיא צדקה. היא חסרה לי באופן אישי, כמובן אני גם לא ישבתי במקום שלה כי היא ישבה פה. המשכתי לשבת במקום שלי, למרות שהייתי יכול לשבת פה. אבל זה משהו שהוא בוער בי. לכן העדפתי לשבת פה. דיברנו על זה בעבר. היא חסרה לכולם, יהי זכרה ברוך.

(כולם יחד: אמן)

אני שמעתי את כל החברים שלנו שהיו מספרים על אסתר. ואני חושבת, ככה אצלי היה, כל אחד מספר ואני מקבלת את זה כאילו אני רוצה להגיד את זה. אז באמת 30 שנה אנחנו עבדנו ביחד, עוד בלשכה של ראש העיר יהושע שגיא. כל הזמן היא הייתה בחינוך, כמה היא הייתה עוזרת לאנשים. לא היה מקרה

יהודה הרוש:

צביקה ברוט:

יצחק דריקס:

אירנה גנין:

שאנשים מבקשים עזרה להעביר מבית ספר לבית ספר, מכיתה לכיתה – היא תמיד הייתה עוזרת. היא לא הייתה אומרת שזה לא חוקי, או זה אסור. לא. משפחה רוצה, ילד רוצה, אז זה בשבילה היה הכל. אני אומרת למה זה היה ככה? היא לא הייתה פוליטיקאית. היא הייתה בן אדם. בן אדם במקום. כל אחד יכול להגיד יחסרי. היה לי מקרה אחד שאני לא רציתי לספר את זה. היינו בחתונה של מישהו שלנו, לא יודעת מהעירייה, כולם היו שם בבלאגיו. ואני עזבתי לפני עם בעלי, אני לא שותה. ועצרה אותי משטרה בפינה. רק אני פניתי שמאלה, עצרו. זה היה המקום שלהם אחרי אירועים, היו עוצרים. ואני התקשרתי לאלי, התקשרתי לאסתר, רציתי להגיד שיש שם משטרה, שעוצרים, לא לפנות לשם. אז היא אומרת 'אירנוצ'קה, הכל בסדר, אני כבר עברתי. עצרו אותי, אבל זה היה תלמיד שלי. אז אצל אסתר לא היה אחד, לא חשוב איפה היא הייתה, היו תלמידים שלה. אני הייתי עוברת 10 מי בבת ים, כולם אומרים לה 'שלום, שלום, שלום'. היא אומרת 'עזרתי לאישה הזאת, היא הייתה אצלי, איזה מקרה היה לה עם הבן וזה'. היא הייתה מכירה את כולם, היא הייתה עוזרת לכולם. אני לא מספרת על יוצאי אתיופיה, על יוצאי אוקראינה, על הקורסים, על המלגות. היא הייתה אמא של כולם. אני תמיד אומרת, היא הייתה אחות הגדולה שלי. למה כל בוקר אני הייתי מדברת איתה. אם אני לא ראיתי אותה בעבודה, אני מתקשרת. באמת, היא הייתה

מספרת על הילדים, על הנכדים. מתי שי פרוץ בטלוויזיה, היא הייתה מתקשרת ואומרת 'את עכשיו רואה טלוויזיה? את שמעת?'. למה אני גם מורה, והיא מורה, ואנחנו כל הזמן היינו מדברות על החינוך, זה היה בשבילי חשוב מאוד. והיא אומרת 'הנה, ראית, הוא אומר בדיוק מה שאנחנו דיברנו שלשום'. ככה זה היה כל הזמן. ועוד היה משהו, היא הייתה עם שי, אולי עוד מישהו היה באוקראינה, בעיר איפה היא נולדה, כל המשפחה הייתה. כמה היא הייתה מבסוטה, כמה היא הייתה מספרת לי שמה שהיא רצתה לעשות, היא כל הזמן הייתה מספרת לי שהיא נולדה בצ'רנוצ'י באוקראינה, שהיא הייתה בת 9 חודשים, ומשפחה עזבה וכל זה. היא הייתה מספרת על זה ואחר כך כשהמשפחה חזרה מהביקור, היא הייתה מספרת כמה זה היה חשוב בשבילה שהילדים ראו את המקום וכל זה. אישה מיוחדת. אפשר לספר הרבה, לא מספיק שעות לספר, כמה היא הייתה שמחה שהיא קיבלה כסף בשביל המלגות. אני זוכרת שהיינו במסעדה סופר דוש שהגיעו מקנדה, והיא ביקשה ממני, זה היה בשנת 2015. ובדיוק ב-2014, באה העלייה הראשונה בגלל המלחמה באוקראינה. אז אני הבאתי כמה משפחות לספר להם איזה יש בעיות. אחרי כמה חודשים כבר היו עושים קורסים בוולפסון, נתנו מלגות, הכל. כמה אנשים אומרים תודה רבה, זה לא רק עזרה מה שאנחנו רוצים לעזור לאנשים, זה היא פתחה דלתות. זה אנשים שהגיעו בלי שקל, בלי שום דבר, היא נתנה

AP

להם כלים. היא לא נתנה להם כסף, היא נתנה להם אפשרות לעבוד. ועכשיו אני פגשתי את האנשים בוולפסון, כולם עובדים שם, עדיין עובדים. כשאנחנו מדברים, אומרים תודה רבה לאסתר פרון. כולם זוכרים את זה, וזה יהיה תמיד ככה. גם תודה רבה יהודה שאישרו וכל זה, אני בטוחה שכן, מי יכול להיות נגד. אבל זה-

לא אמרתי שהיו נגד, כולם התרגשו להצביע.

לא, לא. אני לא אומרת שאתה אמרת, אני ממני אומרת את זה. אף אחד לא יכול להיות נגד. אבל זה ממש קטן, מה שיש אצלנו בלב, זה השם של אסתר פרון. ואנחנו מסתכלים על התמונה, ככה היא הייתה תמיד יושבת, ככה זה הפוזה שלה, ככה היא הייתה רבה לאסתר פרון שהיא הייתה מורה שלנו בחיים שלנו.

תודה אירנה. אחרון הדוברים מהמועצה, יו"ר המועצה ויקטור טל. ואז שי.

הכרתי את אסתר ב-1993, נבחרתי פעם ראשונה למועצת העיר ביחד איתה עם מפלגת העבודה. מאוד-מאוד התחברנו, והיא עזרה לי מאוד, ידעם שהספורט מאוד-מאוד יקר לי מאז, וכל המלחמות, תמיד הראשונה שתמכה, הדלת הייתה פתוחה. כל השנים מאוד-מאוד אהבתי אותה. אני ממש בהכחשה, זה משהו מדהים, בהכחשה שהיא נפטרה, כל פעם במועצה אני חושב צריכה להיכנס לשם לכסא הזה שישבה. ממש בהכחשה שהיא הלכה. היא הלכה

יתודה הרוש:

אירנה גנין:

צביקה ברוט:

ויקטור טל:

פתאום תוך חודש-חודשיים ונעלמה לנו, כאילו נסעה
לאיזה טיול וצריכה לחזור. והרעיון של האמפי מי
שהביא אותו, באמת כל הכבוד ראש העיר.
זה רעיון של המשפחה.

צביקה ברוט:

שהבאתם את הרעיון זה היה מדהים. אני חושב
שהיא הכי ראויה, ובאמת שכל האירועים המדהימים
שם עושים, שעושים, שאנחנו נזכר בה. יהי זכרה
בהוד.

ויקטור טל:

אמן.

צביקה ברוט:

אני אגיד רק דבר אחד קצר, כי באמת ביקשתי ששי
ידבר. בדרך לכאן כתבתי לחברה שהיא תושבת העיר
כבר הרבה שנים, שאנחנו בדרך לישיבת מועצת העיר,
ועלתה האפשרות של האמפי כמקום שינציחו את
אמא. ואז היא כתבה לי ככה 'האמפי זה לגמרי
אסתר, זה אירועי יום העצמאות כל השנה, ומצעד
הדגלים של נשות החינוך, ומול הים, וליד הבית
שלה. רק צריך להוסיף טיפה צבע אדום בתפאורה של
הבמה. חוץ מזה, זה עדיף על בית ספר, כי שום בית
ספר לא היה עומד בסטנדרטים שלה, והיא סתם
הייתה מתעצבנת'. אז תודה רבה לכולכם.

שירה פרוו:

תודה רבה. שי.

צביקה ברוט:

אני אגיד באמת מילים קצרות, כי אני חושב
שאמרתם, חבל, כל המוסיף גורע. אני אגיד רק 3
משפטים. אני חושב שאמא שלי התייחסה למקום
שלי כמו בית, לא פחות ממה שהיא התייחסה לבית,
סך הכל זה למעלה מ-30 שנה, זה באמת היה הבית
שלה. כל מי שנמצא כאן יודע, שיש מעט מאוד אנשי

שי פרוו:

ציבור בארץ, שעבדו כל כך הרבה שנים, מתוך סך השנים מה שנקרא ללא שכר, אלא בהתנדבות, והשקיעו כל כך הרבה שעות. תסתכלו בכל הערים בארץ, בכל הרשויות המקומיות, אפשר לספור על יד אחת את כמות האנשים שבמשך כל כך הרבה שנים התמסרו למשהו באמת לשם הדבר, אחד. דבר שני שאני רוצה לומר, זה שאמא שלי, דיברו כאן כל מיני הגדרות איך להגדיר אותה. יש מושג שכבר נעלם מן העולם, שנקרא 'שליח ציבור'. אמא שלי הייתה שליחת ציבור. לא יודע פוליטיקאית. אמא שלי הייתה שליחת ציבור, זה מה שעניין אותה, הציבור. היא הייתה איש שבא מתוך האנשים. וזו גם הסיבה שאתם יודעים, זה נורא נעים לי לשבת פה, כי את רוב האנשים שיושבים פה אני מכיר בשם ולא בפנים, כי כולם פה היו המשפחה שלנו, כי כל פעם שהיא הגיעה, היא דיברה רק עליכם. אז כנראה שאתכם היא דיברה אלינו ואיתנו היא דיברה עליכם, עשתה החלפות. אז בכל אופן, אני רוצה לומר שאמא גם לא נכנסה הרבה פעמים לכל המחלוקות, כי היא באמת הייתה שליחת ציבור, במובן הכי פשוט והכי רגיל של המילה. והדבר השלישי, אמא לימדה את כולנו שאין דבר כזה 'אי אפשר', המילה אי אפשר לא רלוונטית. אין דבר כזה אי אפשר. תפתח קצת את הראש, תחשוב קצת יצירתי, תשנה טיפה את הכללים. אין דבר כזה אי אפשר, תפתח קצת את הראש, תחשוב קצת יצירתי, תשנה טיפה את הכללים, תשנה טיפה את המסגרת. אין דבר כזה אי אפשר. כשיש ילד

בחינוך מיוחד, אין דבר כזה אי אפשר. כשיש ילד מצטיין, אין דבר כזה אי אפשר. כשיש עולה מאתיופיה או עולה והיא רוצה ללמוד אחיות ואין לה בגרות, אין דבר כזה אי אפשר. כשיש ספורט, אין דבר כזה אי אפשר. ואני חושב שהדבר הזה הוא הלך עם כולנו בני המשפחה כדבר מאוד-מאוד מהותי ומלווה את כולנו, את כל הילדים והנכדים, נינים זה ענף מוקדם מידיי, שאין דבר כזה אי אפשר. זה קשה יותר, זה קשה פחות. אבל אם אתה מאמין במשהו, אתה הולך איתו עד הסוף. ולקראת סיום אני אגיד חוויה שהייתה לי היום. היום קיבלתי טלפון מאיזו מישהי שביקשה איזושהי הרצאה באיזושהו מקום, סתם שיחה. אני לא נפגש עם אמא כל יום רק בגלל שאני חושב עליה, כי כל פעם באינטראקציות שלי, אין יום שאין מישהו שאני פוגש אותו וזה. ואז האישה אמרה לי, עכשיו צביקה ישלים אותי כי הוא בענייני בת ים יותר חזק, שכחתי את השמות, היא אמרה לי 'אני הבת שלי', אני לא זוכר את השם הפרטי יגול-מהמועצה הדתית'.

אה, יוסי גול.

צביקה ברוט:

'אני הבת של יוסי גול מהמועצה הדתית'. למה זה ריגש אותי נורא דווקא היום, כי ידעתי שאולי הוועדה תאשר את האירוע הזה-

שי פרוו:

רק להבין, הוא 30 שנה כבר לא במועצה הדתית, זכרונו לברכה.

צביקה ברוט:

כי לפני 42 שנים, בחג הסוכות, הוא ביקש ממני, כל שנה המועצה הדתית הייתה עושה בסוכות ובשבועות

שי פרוו:

אירועים באמפי. והיו לוקחים ילד מבני עקיבא שיקרא פסוקים מההפטרה. ולפני 42 שנה בחג הסוכות קראתי באמפי את הפסוקים של ההפטרה מתוך ההפטרה. ופתאום הבת של אותו יוסי גול מתקשרת ואומרת לי 'תשמעי'. אני אומר לה 'תקשיבי, אני בדיוק היום נוסע לבת ים, על האמפי הזה'. כאילו סיפרה לי 'אבא שלי תמיד'. אז אני אגיד מילה, שאנחנו רואים התרגשות גדולה מאוד, ורוצים להגיד תודה לסיפור של האמפי מ-2 סיבות שאני חושב שהן מאוד מהותיות. 1 - אמא הייתה מקום של חיבור, שבו לא מעניין אותה דתים-חילוניים, אשכנזים-ספרדים, שמאל-ימין, ובית ספר, אז רגע, אז בית ספר חילוני או בית ספר דתי? היא עזרה לכולם. חינוך מיוחד או רגיל? היא הייתה בכל מקום. אמפי זה המקום שכל הבת ימים מגיעים לשם. ולכן בעצם חשבנו שהדבר הזה הוא מאוד-מאוד נכון מבחינתנו. והדבר השני, כי אני מבחינתי היא עדיין חיה, ובטח מסתכלת מהמרפסת של הבית, זה די קרוב, אז היא אפילו תוכל לראות מה קורה שם. אז תודה רבה לכם.

יישר כוח. תודה רבה.

צביקה ברוט:

סעיף 2 - קביעת הנצחתה של אסתר פרון ז"ל.

אנחנו עוברים לסעיף השני והאחרון לסדר היום, שזה בעצם אישור הנצחתה של אסתר פרון בקריאת האמפי תיאטרון העירוני על שמה. אין מה להאריך

צביקה ברוט:

כמובן. אני רק אגיד שבאמת ההצעה, התלבטנו לאורך כל השנה, כיוון שהנוהג בעיר הוא תמיד לקראת השנה לקבע את ההנצחה, והרעיון בא מהמשפחה, וזה באמת כמו שאמרתם משהו שישלב את הביחד ואת כולם ואת אהבת התרבות שלה, ויש שם גם הרבה חינוך, גם שנעשה באמפי. ואני מקווה שבאמת הוא ישא בגאון את שמה וימשיך להאיר את תכונותיה הטובות הלאה. אז הצעת ההחלטה דורית תקרא ואנחנו נצביע.

הצעת החלטה: המועצה מאשרת את פרוטוקול ועדת שמות 1/23 מיום ה-22.11.23, בו הוחלט להנציח את זכרה של הגב' אסתר פרון ז"ל, וקריאת שמו של האמפי בבת ים על שמה.

דורית מוריה:

מי בעד?

צביקה ברוט:

פה אחד.

יצחק דריקס:

פה אחד. תודה רבה לכולם.

דורית מוריה:

פה אחד.

יהודה הרוש:

פה אחד. תודה רבה, יהי זכרה ברוך, הישיבה נעולה.

צביקה ברוט:

הצבעה: פ"א

פ"א: (צביקה ברוט, יהודה הרוש, טל אסייג, יצחק דריקס, אלי יריב,

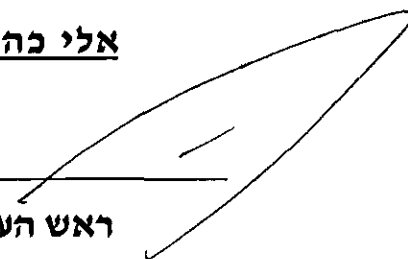
ויקטור טל, אירנה גנין, ויקטור וולדושיק, אנסטסיה סהר - שבצוק,

אלי כהן, אילנה נג'ר, קטי פיאסצקי, יורם חמי).

מרכזת ישיבות המועצה

דורית מוריה

ראש העיר

צביקה ברוט